

Zeló ganen stopi dijak izza drevesa in si briše solzé iz oči. „Nu,“ rečejo gospod župnik, „kako ti je? Ali ni to dejanje lepše in plemenitejše nego bi bilo, ako bi ubozeга človeka bil razžalil s svojo neumno šalo?“ — „Dà, dà, gospod župnik!“ odgovori mladeneč, „dali mi ste lep nauk, katerega ne ne pozabim ves čas svojega življenja. Vedno hočem imeti pred očmi prigovor, ki pravi: Bolje dajati nego jemati.“

I. T.

Zakladi, ki se ne izgubé.

V nekež deželi je nastala po dolgej vojski in po slabih letinah zeló huda lakota. Premožni ljudje so morali mnogo denarjev potrositi, da si najpotřebnejših stvari nakupijo; a ubožci so lakote umirali.

Kralj, katerega sta uboštvó in bêda njegovih podložnikov zeló ganile, ukaže prodati vse zaklade in dragocénosti, ki so jih njegovi predniki v prejšnjih stoletjih nakupičili, ter za prodano blago nakupiti žita in olja, kí se naj razdelí med uboge. Kraljevi namestniki, ki se niso brigali za ubožno ljudstvo, godrnjali so, ker so se praznile kraljeve zakládnicé, tožèč, da se kraljevska ímovina zapravlja. „Tvoji predniki“ rekli so kralju, pázili so, da se podedovana ímovina pomnoží, a ti ne samo, da ne pomnožuješ dedovine nego ti zapravljaš, kar so ti predniki zapustili. Kralj jim odgovori: „Motite se; tudi jaz hranim zaklad svojih prednikov; a razložek je samo ta, da so moji predniki nabirali pozemeljskih, a jaz nabiram nebeških zakladov. Oni so hranili svoje bogastvo na taciñ krajih, od koder ga lahko roparji odnesó, a jaz ga hranim ondu, kamor roka človeška ne seže. Kar so moji predniki nabirali, doneslo jim je malo sadú, a to, kar jaz nabiram, rodilo bode stóteren sad. Moji predniki so nakupičili zlatá, srebrá in družih dragocénosti, a jaz rešujem ubožcem življenje. Zakladi mojih prednikov so bili namenjeni za ta svet, a moji so namenjeni za bodoče življenje.“

Josip Lavrič.

Cesarjevič Rudolf.

(Konec.)

Po dokončanėj sv. maši se korar zopet obrnejo k cesarjeviču ter mu v lepem nagovoru še jedenkrat razložé bistvo zakramenta presvetega rešnjega Telesa in imenitnost prvega sv. obhajila. Na koncu govora pristavijo: „Kakor je Jezus, ko je bil 12 let star, prvič šel s svojima roditeljema na velikonočne praznike v Jeruzalem, tako je tudi cesarjevič zdaj, ko bode 12 let star, prvič prišel s svojima svitlima roditeljema na velikonočne praznike zavžit pravo velikonočno jagnje. Kakor mu je Jezus danes v tem lep izgled, tako mu naj bode v izgled v njegovem celem življenji.“ — Ves ganen je cesarjevič poslušal ta nagovor, potem se pa s solznimi očmi približal Njih Veličanstvom in jih v znamenje ljubezni in hvaležnosti objel.

Po sv. obhajilu je cesarjevič zajutrkoval pri svitlem cesarji, svojim očetu, a na kosilo je njega in korarja Mayerja povabila sestra Gizela, ki ga je potém tudi spremila v farno cerkev sv. Stepana, kder se je cesarjevič še jedenkrat zahvalil Bogu za ta veseli in srečni dan.

V spomin tega dneva je Rudolf prejel od Njih Veličanstva, presvitlega cesarja, krasen slonokosten križ, od svitle cesarice, svoje matere, in od sestre